

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Δι' εὐδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ
εἰκόνων), κατὰ μεταφράσιν Χαρ. Ἀνρίνου. — Δέοτος Δε-Τεσσό : Η
ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σκυριανὸν μυθιστόρημα κατὰ μεταφράσιν Δμλ. —
Ἰωακείμ Βαλαβάνη : ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νι-
κολάου Πολεβόη : ΔΙΟΥΔΑΜΙΑ, Ρωσικὸν διήγημα.

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν
μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν
ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀπο-
σταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμε-
τάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν ταχτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγρα-
φομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν
συνεστήθῃ.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ κκ. Συνδρομηταὶ ἡ-
μῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν
συνδρομὴν τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, πα-
ρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν
πρὸς τὸν γενικὸν ἡμῶν πράκτορα :
«Κὼν Παναγιώτην Γριτζάνην, εἰς Ἀ-
λεξάνδρειαν», δι' αἰγυπτιακῶν γραμ-
ματοσήμων ἐνὸς γροσίου διατιμήσεως
καὶ ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. Διὰ
τοῦ τρόπου τούτου δὲν θὰ χάσωσι
τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ
ΛΑΧΕΙΟΥ τῶν «Ἐκλεκτῶν», διότι ὁ
ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ Ε' ἔ-
τους θὰ εἴναι καὶ ἀριθμὸς τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Τὸ εὗρεν αὐτὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, εἰς
τὴν δεξαμενὴν, κρεμάμενον ἀπὸ τῶν δο-
κῶν ἱκρίου, μὲ τὴν γαστέρα ἀνοικτὴν, μὲ
τὴν καπνοδόχην ἀφηρεμένην. Ὁ σιδηροῦς

σκελετὸς εἶχεν ὑποστῇ τοὺς ἀναγκαίους
ἀκρωτηριασμούς. Ὅπισθεν, εἰς τὸ μέρος
ὅπου αἱ πτέρυγες τῆς ἑλικος ἔλειπον, ἔ-
χαινε ἡ στρογγύλη ὀπή, στόμιον τοῦ ἄ-
ξονος. Ὁ κρότος τῶν ἐπὶ τοῦ μετάλλου
κρουόμενων στροφῶν ἀντήχει ἐναλλάξ
μετὰ τῆς χονδρῆς φωνῆς καὶ τῶν μονο-
τόνων ἰσχυμάτων τῶν ἐργατῶν. Ὁ Πλεμὼν
ἐπλησίασε καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀρχιερ-
γάτην ὅστις τὸν ἐχαιρέτισε :

— Λοιπόν, ἠρώτησε, θὰ μοῦ τὸ διορ-
θώσετε γρήγορα ;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, πλοίαρχε, ἀπήντη-
σεν ὁ ἀρχιεργάτης, χρειάζονται τοῦλάχισ-
τον δέκα πέντε ἡμέραι.

— Πῶς ! δεκαπέντε ἡμέραι !

— Αἶ, βέβαια ! ἦτο βλαμμένον περισ-
σότερον ἀφ' ὅσον ἐφαίνετο. Ἐν πρώτοις ὁ
ἄξων τῆς μηχανῆς...

— Αὐτὸ τὸ εἰξεύρω.

— Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ σοβαρώτερον.
Καὶ ὁ ἀρχιεργάτης ἐξηκολούθησεν ἑ-
πειδὴ δὲ ὁ Φριδερίκος εἶχεν εἰσέλθει εἰς
τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τορπιλλοβόλου, ἔδειξεν
αὐτῷ λεπτομερῶς τὰς ἀπολύτως ἀναγκαι-
άς καὶ κατεπειγούσας ἐπισκευάς, αἵ-
τινες ἔδει νὰ γίνωσι κατὰ τὰς διαταγὰς
τῶν μηχανικῶν τοῦ ναυπηγείου.

Ὁ Πλεμὼν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν κα-
τοιικίαν του μὲ τὸ μέτωπον ταπεινῶς κύ-
πτον, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρῃ θλιβερῶν
διαλογισμῶν. Ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μείνῃ
ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν ξηρὰν ἄνευ
ἄλλης τινὸς διασκεδάσεως εἰμὴ τοὺς ἐρη-
μικούς εἰς τὰ περίξ περιπάτους του, τὰς
συνδιαλέξεις ἢ τὰ παιγνίδια τοῦ σφαιρι-
στηρίου εἰς τὴν Λέσχην, ἐνῶ προσεφέρετο
αὐτῷ τόσο ἀβρῶς, τόσο φιλοφρόνως νὰ
μετάσχη εἰς παιδρὰν ἐορτὴν τῆς ἐκλεκτῆς
κοινωνίας. Ἠρνήθη ἐξ ὑπερηφανίας, ἐκ
μισανθρωπίας τινὸς ἀνεξηγήτου, ἐκείνην
δὲ ἦν ἐπὶ ἐνδομύχως νὰ ἐπανίδῃ κατ'
αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰ δυνατόν χά-
ρις εἰς θαυμά τι ἀδύνατον ἐξεδικεῖτο κα-
ταδιώκουσα αὐτὸν διὰ τῆς ἀναμνήσεώς
της.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ

ὕπνους ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν περιχα-
ρῆς μὲ τὸ ἦθος ἐπίσημον, ὡς νὰ ἤθελε ν'
ἀμειφθῇ διὰ τὴν καλὴν εἰδήσιν, ἣν ἐκομι-
ζεν. Μυστηριωδῶς μειδιῶν ἔτεινεν αὐτῷ
ἐν ἐπισκεπτῆριον πρὸς τὸν νέον, εἰς ὃν ἐ-
φάνη ὅτι ἡ κεφαλὴ του δεινὴν ὑφίστατο
σύγκρουσιν, τόσο ἐταράχθη ἐκ τῆς ἐκ-
πληξείας.

Ἦτο τὸ ἐπισκεπτῆριον τῆς κυρίας Διλ-
λιέρ.

— Μία κυρία τὸ ἄφησεν, εἶπεν ὁ ὑπ-
νέτης, ἥτις ἤλθε πρὸ ὀλίγου μαζὶ μὲ μίαν
ὥραίαν δεσποινίδα καὶ ἕνα κύριον ἡλικιω-
μένον. Μοῦ παρήγγειλε μάλιστα νὰ σὰς
εἰπῶ νὰ μὴ ἐξέλθετε, διότι θὰ ἐπιστρέψῃ
μετ' ὀλίγον νὰ σὰς πάρῃ.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὼν οὐδὲν ἐννόει.

Ἡ κυρία Διλλιέρ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς
Λευκῆς εὐρίσκετο εἰς Τουλόν ! Καὶ εἶχεν
ἔλθει πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ καὶ παρήγ-
γειλε νὰ μὴ ἀναμνήν, διότι ἔμελλε νὰ ἐ-
πιστρέψῃ «νὰ τὸν πᾶρῃ», κατὰ τὴν ἐκ-
φρασίν τοῦ ὑπνέτου. Τί ἐσήμαινε τοῦτο ;

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διὰ
πᾶ ἐνδεχόμενον ἐκαλλυπίσθη ὅσον τὸ
δυνατὸν ἐντελέστερον, ὥσπερ δὲ παρακινού-
μενος ὑπὸ προκισθήματος ἔθεσε μερικὰ
ἐνδύματά του ἐντὸς ὁδοιπορικῆς σάκκου.

Δὲν ἠπατήθη.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ αὐτὸς ὑπνέτης
ἐκρυσσε τὴν θύραν του καὶ ἀνῆγγειλεν αὐ-
τῷ ὅτι αἱ κυρίαί, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει
προηγουμένως, ἦσαν κάτω.

Ἡ ἀπορία ταχέως ἐλύθη.

Ἡ κυρία Διλλιέρ προέβη πρὸς τὸν ἄ-
ξιωματικὸν καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ἐντὸς
κομποῦ χειροκτίου χεῖρά της :

— Εἴμεθα ἴσως ἀδιάκριτοι, κύριε Πλε-
μὼν ; ἤρξατο λέγουσα.

— Ἀδιάκριτοι ! ... ὦ, τί λέγετε, κυ-
ρία ! ... Σὰς ὁμολογῶ μόνον ὅτι δὲν ἀνέ-
μενα...

— Τώρα θὰ ἐννοήσετε. Σήμερον τὴν
πρωτὴν ἐλάβομεν τὴν ὀλιγόστιχον ἐπιστο-
λὴν σας, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἀνῆγγέλλατε
ἔτι δὲν δύνασθε νὰ ἔλθητε. Δὲν ἠμπορεῖτε
νὰ φαντασθῆτε πόσον ἐλυπήθημεν, διότι

ἐπὶ τέλους αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τὴν διωργανίσαιμεν χάριν ὑμῶν καὶ μόνον. Ἡ Λευκὴ ὁμῶς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε, καὶ δυσηρεστήθη. «Τί εἶν' αὕτῃ ἡ ὑπηρεσία, ἔλεγε, μὲ τὰς ἀπαιτήσεις της, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαλλαχθῇ;» Καὶ ἀμέσως ἡ δεσποινὶς κόρη μου, ἡ ὁποία εἶνε ἀποφασιστικὴ, μὲ διέταξεν—ἀκούετε, κύριε Πλεμόν; — μὲ διέταξε νὰ ἐνδύθω. Ἐχομεν σχέσιν μὲ τὸν διοικοῦντα τὸν ναυτικὸν αὐτὸν νομὸν ναύαρχον. Εὐθὺς ἐμβήκαμεν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ μόλις ἐπροφθάσαμε νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, νὰ ἐπιτύχωμεν δι' ὑμᾶς ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσωμεν καὶ μὴ εὐροῦσαι ὑμᾶς νὰ τρέχωμεν ὅπως σᾶς εὐρωμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν Τουλὸνα. Ἀλλ' ἡ δυσκολία ἰδοὺ κατενικήθη. Σᾶς κατεκτήσαμεν· αὐτὸ θὰ εἴπῃ κατὰκτησις κυριολεκτικῶς· καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνασθε νὰ μᾶς διαφύγητε, θὰ σᾶς ἀπαγάγωμεν κατὰ γράμμα.

Ὁ Πλεμόν ἦτο ἐκπληκτός.

Ταῦτα πάντα ἐλέγχθησαν μετ' ἀξιεράστου εὐστροφίας διὰ τῆς χαρίεσσης φλυαρίας, μεθ' ἧς λαλοῦσι συνήθως αἱ κυραὶ τῆς καλῆς κοινωνίας. Ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ βίαν, ἀλλὰ πόσον θελκτικὴν βίαν!

— Πρέπει ὁμῶς νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ ἡ Λευκὴ, διότι αὕτῃ ἐπὶ τέλους διενήργησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε νέα πολὺ ἐλευθέρη καὶ πολὺ ἀλλόκοτος ἡ κόρη μου, κύριε Πλεμόν. Αὕτῃ μὲ ἐξουσιάζει ἀφότου ἐχάσαμεν τὸν πατέρα της. Πρέπει νὰ εἶμαι συγγνωστὴ διὰ τοῦτο...

Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὴν θυγατέρα της ἐφώνησε :

— Λευκὴ!... ποῦ εἶσαι λοιπόν, Λευκὴ;

— Ἐδῶ εἶμαι, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ χρυσή φωνή, ἣν ὁ Φριδερίκος ἐγίνωσκεν ἤδη.

Ἡ νεανὺς εἶχε μείνει κατὰ μέρος σφόδρα συγκεκινημένη νῦν διὰ τὸ τόλμημά της καὶ εἶχε καταφύγει ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος μιᾶς θύρας. Θεωροῦσα ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ κεκρυμμένη ἐνεφανίσθη.

Ὁ Φριδερίκος εὗρεν αὐτὴν ἔτι μᾶλλον ὠραίαν, οἷα ἐμφανίζεται πάντοτε ἡ ἀγαπωμένη γυνή. Ἐφερν ἐνδυμασίαν συνισταμένην ὁλόκληρον ἐκ λευκῆς φλανέλ-λας μὲ χειριδας εὐρείας καὶ μὲ τὸ πρὸς τὸν λαϊκὸν μέρος ἀνοικτὸν ὡς τῶν ναυτῶν, ἀφίνουσα νὰ φαίνεται ἀσκεπὴς μέ-χρι τῶν κλειδῶσεων τοῦ ὤμου ὁ ὠραιό-τατος τράχηλος ἀγάλματος, δὲν ἤθελε ποτε ὄνειροπολῆσαι καλλιτέχνης. Ἀτημελή-τως ἐλαφρὸς πέπλος, ὡς ζώνη, περιε-τυλίσσετο κυματόεις περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπο-κρύπτων καὶ προσθέτων μάλιστα ἰδιὸν τι ἄβρὸν θέλγητρον, χροιάν τινα ἀτμώδη εἰς τὴν καλλονὴν ἐκείνην, ἧς ἡ θεὰ ἐκλό-νιζε τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις.

— Λοιπόν, δεσποινίς, ἠρώτησεν ὁ Πλεμόν μετὰ τρόμου φωνῆς, καθιστώσης κα-ταφανεστέραν τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώ-που του, ὑμεῖς ἠθέλησατε νὰ μὲ κατα-στήσητε εὐτυχὴ παρὰ τὴν θέλησίν μου;

— Νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχὴ! ἀπὴν-

τησεν ἡ νεανὺς· πολὺ εὐγενὲς εἶνε αὐτό. Ἀλλὰ διατί «παρὰ τὴν θέλησίν σας», παρακαλῶ; Μήπως δὲν ἠθέλετε νὰ ἔλ-θητε εἰς τὴν ἑορτὴν μας; Ἐφοβεῖσθε μὴ πληξήτε ἐκ τῆς συντροφίας μας;

Τὸν παρετῆρει πονηρῶς, συναισθανθεῖσα ἐν τάχει, χάρις εἰς τὸ γυναικεῖον αὐτῆς ὀρμέφυτον, τὴν συνείδησιν τῆς ἐαυτῆς δυ-νάμεως καὶ τοῦ κράτους της, κολακευ-μένη δὲ ἐνδομύχως ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ὑποπλοιάρχου.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπήντα, ἡ νε-ανὺς ἐξηκολούθησεν:

— Ἐλπίζω ὅτι δέχεσθε, δὲν εἶνε ἀλη-θές, καὶ ὅτι συγκατατίθεσθε νὰ σᾶς συμ-παραλάβωμεν μεθ' ἡμῶν. Ἐχομεν ἄδειαν τεσσάρων ἡμερῶν, ὑμεῖς δὲ εἴσθε φιλοξε-νούμενός μας. Δὲν θὰ θελήσητε νὰ κάμω τοιαύτην τρέλλαν ἀνωφελῶς.

Καὶ ἔκυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διστάζουσα.

— Διότι ἦτο τρέλλα, ἐπανέλαβε, κα-θὼς φρονεῖ καὶ ἡ μητέρα, νὰ ἔλθῃ νεανὺς αὐτοπροσώπως νὰ ζητῇ τὸν χορευτὴν της. Μοῦ ἦλθεν αὕτῃ ἡ ἰδιοτροπία, κύριε Πλεμόν, νὰ ἐκλέξω σᾶς ὡς χορευτὴν. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον θὰ εἶμαι ὑπερήφανος κατόπιν, ὅταν θὰ δύναμαι νὰ λέγω εἰς ὅλους: «Γνωρίζετε τὸν κύριον Φριδερίκον Πλεμόν, τὸν κυβερνήτην τοῦ Τορπιλλοβόλου 29, τὸν ταξειδεύσαντα μὲ τὴν φοβερὰν ἐκείνην τρικυμίαν; ἐχόρευσα μαζί του· ἦτο ἰδικός μου, ἀποκλειστικῶς ἰδικός μου ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας!»

Ἡ παιδικὴ εὐθυμία της ἦτο ἤδη ἀ-κράτητος. Ἐγέλα εἰλικρινῶς, ἀνεπιτηδεύ-τως, τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον γέλωτα, οὗ ὁ ἦ-χος παρομοιάζει μὲ τὸν παραγόμενον ἐκ καταρράκτου ἀργυρῶν νομισμάτων. Αἶ-φνης ὁ Φριδερίκος καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πονηρῶν τῆς προτερείας διαλογισμῶν ἔ-σχε πρὸς στιγμὴν τὸν πειρασμὸν νὰ στα-ματήσῃ ἀποτόμως τὴν χαρὰν ἐκείνην, νὰ διακόψῃ τὴν παιδρότητα διὰ μιᾶς ἀρνή-σεως ξηρᾶς καὶ βαναύσου.

Ἦτο λοιπὸν ἐγωίστρια καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὠραία ἐκείνη νεανὺς μὲ τὸν ἡχηρὸν της γέλωτα! Ἄν ἦλθεν ἐπίτηδες εἰς Του-λὸνα διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ, νὰ τὸν ἀπο-σπάσῃ ἀπὸ τὴν μόνωσιν καὶ τὴν μελαγ-χολίαν του, τὸ ἔπραττε διὰ νὰ δύναται νὰ δεικνύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Φριδερίκου Πλε-μόν ἐπὶ τοῦ δελτίου της τοῦ χοροῦ ὡς περιεργόν τι. Περὶ αὐτοῦ δέ, περὶ τῆς χα-ρᾶς, ἦν τὸ τοιοῦτο προὔξεναι εἰς αὐτόν, οὐδὲ ὅπως ἐμερίμα.

Οἱ θλιβεροὶ αὐτοὶ διαλογισμοὶ διήλθον διὰ τοῦ πνεύματός της καὶ σκιὰ βαθμη-δὸν ἐπεξέταθῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἐ-συλλογίσθη ἐν τούτοις ὅτι ὤφειλε νὰ δε-χθῇ, καὶ ὅτι θὰ παρέβαινε τοὺς στοιχειώ-δεις κανόνας τοῦ φέρεσθαι, ἀποποιούμενος τόσον ἐγκάρδιον πρόσκλησιν. Ἡ ἀπελπι-σία ἐνταυτῷ ἀλγεινῶς τὸν περιέσφιγγε καὶ μετὰ προσπεποιημένου μειδιάματος ἐδέχθη.

Προσέθηκεν ὁμῶς :

— Δεσποινίς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἂν εἶνε ἀπραϊτήριο νὰ εἶμαι χορευτὴς σας εἰς τὸν στρόβιλον;

— Διατί ἐρωτᾶτε;

— Διότι δὲν εἰξεύρω νὰ χορεύω τὸν στρόβιλον.

— Ἄ! εἶπεν ἡ νεανὺς μετὰ τινος δυ-σαρεσκειᾶς καὶ ἀορίστου πείσματος.

Ἐνόησεν ἄρα γε τὸ ψεῦδος ἡ ἐμάντευσε ταχέως τὴν βασανίζουσαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν καρδίαν τοῦ Φριδερίκου σκληρὰν θλίψιν; Ἡ μορφή της ἀνέκτησε διὰ μιᾶς τὴν λάμψιν τῆς ἀφρόντιδος παι-δρότητας, καὶ ἐψιθύρισε μετὰ γέλωτος χαρίεντος:

— Ἔστω τότε λοιπὸν δὲν θὰ χορεύ-σωμεν στρόβιλον, ἀπλούστατα!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἀκολούθως ἐσκέφθη πάλιν καὶ ἐξηκο-λούθησεν :

— Ἀκούσατε· ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι ὁ Γιάννης δὲν εἶναι ἀνόητος. Εἴσθε, κύριε, ἐλεύθερος, ἐλεύθερος ὡς πᾶς ἄνθρωπος. Ἐὰν θέλετε, ἠμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσητε ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἐνὸς τῶν ἀνθρώπων μου.

— Καὶ ἡ δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Μαυ-ρίκιος.

— ὦ! ἀπήντησεν ὁ Γιάννης πονήρως, ἡ δεσποινίς δὲν ἀνήκει εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος... Παρ' αὐτῆς θὰ ζητήσω τὰς τέσσαρας χιλιάδας λίρας, μολονότι δὲν καταγίνο-μαι συνήθως εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἀλλὰ ἔς τὴν ἔλλειψιν τοῦ νεροῦ καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάσι.

Ἡ Ἐλενίτσα ὠχρίασε. Δὲν ἐλάλησε μὲν, πλην οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ της ἐστρά-φησαν ἱκετευτικῶς πρὸς τὸν Μαυρίκιον. Ἡσθάνετο, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ μόνῃ μετὰ τῆς δεσποινίδος Γούδ-φωλ ἐν μέσῳ ἐκείνων τῶν κτηνῶν. Διὰ φωνῆς δ' ὑποκόφου, εἶπεν:

— Ὁ ἀρχηγὸς ἴσως ἀγνοεῖ, ὅτι εἶμαι πτωχὴ καὶ δυστυχὴς ὀρφανή.

Ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος ἠρώτησε:

— Τέσσαρες χιλιάδες λίραι εἶναι ἑκα-τὸν χιλιάδες φράγκων;

— ὦ! ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-νης, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη, μόλις ἐνενηντὰ δύο. Ἡμεῖς δὲν λογαριάζομεν μὲ λίρας ἀγγλικάς.

— Ἐχει καλῶς εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐξαγαγὼν δὲ τοῦ θυλακίου του τὸ ση-μειωματάριόν του, ἔγραψεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πυρᾶς, τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητὴ κύριε Χάρριων,

»Θὰ ἐμάθετε ἤδη, ὅτι, κατ' αὐτὴν τὴν στιγ-γμὴν, ἡ δευτέρα ἀνεψιά, ἡ παιδαγωγὸς καὶ ἐγὼ νεδρικόμεθα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γιάννη. Ὡδη-